

Svallaget

av

Björn Ljungquist

Den stora vindslägenheten i uppgång 72, hade stått tom och oanvänd länge efter den uppskakande händelsen, innan det kom någon ny hyresgäst dit. Man hade visserligen reparerat den igen och det fler gånger än någon annan lägenhet i fastigheten. Ändå hade det varit som förgjort att få någon stadigvarande hyresgäst dit. Ryktet gick om vad som hade hänt i lägenheten och de som av någon anledning ändå hade visat sig intresserade, bytte snabbt åsikt när de senare nåddes av ryktet.

Nu hade det i alla fall kommit en ny hyresgäst dit. Vicevärden hade bytt namnet på dörren och i stället för Nilsson, som det hade stått i flera år, stod det nu A Sharif. Grannarna hade nyfiket läst namnet på dörren och undrade var det nu var för en typ som man nu skulle få som svallag. Namnet lät utländskt eller också var det taget. Bytte namn, var det väl bara märkvärdiga eller kriminella människor som gjorde. Och utlänningar fanns det alla redan alldeles för många i stan.

När flyttlasset med A Sharifs grejor kom på förmiddagen, var hela svalen på benen. Nils Hammar som var arbetslös och brukade hänga nere på något av ölschappen i närheten, stannade hemma för att se, vem som skulle flytta in. Systrarna Anderberg och Nilsson, som var barnfödda på 72:an hade placerat sig på första parkett utefter husväggen med var sin stickning. Deras gubbar hade kvällsskiftet på Sockerbruket men hade dagen till ära stått upp tidigt. Man fick ju inte missa något.

Elof Jannesson som fortfarande var sjukskriven efter ett ha blivit nedslagen på spårvagnen och brukade fördriva dagarna nere på gården eller på fiket strax om hörnet. Han hade föresten hört att det skulle säljas. Det blev väl någon djävla pizzeria av det fiket också. Tillsammans med sin fru flankerade han de båda systrarna och Fru Jannesson deltog livligt i spekulationerna om vad som komma skulle.

Lotten Molin, ja han kallades så efter det att han på sjuttioalet hade processat om en lott som han påstod att tobaksaffären slarvat bort, hade som av en händelse gjort sig ett ärende ned till soprummet. Där hade för övrigt redan Gustav Ellerström varit och förgäves kollat av om någon eventuellt skulle ha slängt en pantbar flaska eller tomburk. Följaktligen satt nästan hela 72:ans svallag uppradade på gården när flyttfirmans stora lastbil svängde in på gården. Lastbilen hade en stockholmsfirmas namn och telefonnummer målat på sidan och genast drogs slutsatsen att den nye kom från Stockholm och det var säkerligen skälet till att han inte nåtts av ryktet. När han väl fått reda på det skulle han säkert dra iväg med svansen mellan benen som alla de andra gjort.

Själva lasset gav inga ledtrådar om den nye. Allt var omsorgsfullt förpackat i kartonger med flyttbyråns namn på och möblerna täckta av gamla täcken och filter, för att inte skadas under transporten. Det var stora tunga skåp och dessutom ett piano. Fyra stadiga flyttkarlar bar på mindre än tre timmar upp allting till vindslägenheten, slog därefter igen ytterdörren till lägenheten, låste och körde sedan därifrån. Gårdsuppvakningen satt kvar lika oupplysta som de varit innan lasset kom. Kartongerna och de täckta möblerna sade dem inte ett dugg om vem deras nye granne kunde vara och alla var rörande överens om att det var viktigt att veta vem man bodde svallag med.

Sedan hände inget på ett par dagar och sakta spred sig en förvissning om att "den nye" redan nåtts av ryktet och aldrig skulle flytta in. Hermansson som var Vicevärd i 72:an hade heller inga upplysningar att ge. Kontraktet hade tydligen skrivits på hemma hos Värden själv, en sak som aldrig någon annan fått göra. Nej till honom

hade de andra fått skicka in sina påskrivna kontrakt, för att efter ett par veckor få dem tillbaka. Det måste vara en släkting till Värden som fått vindslägenheten. Men kunde någon vara så djävlig mot släkten. Fast i och för sig så behövde man ju inte tycka om någon bara för att man var släkt. Titta bara på Systrarna Anderberg och Nilssons bror. Han söp som ett svin och kom bara på besök när han behövde låna pengar och han alltid full då med.

Spekulationerna runt den nye hyresgästen var under en tid det allöverskuggande ämnet som man pratade om, i affären, i tvättstugan och på de små kaffestunderna som fruarna i svalen emellanåt tog tillsammans. Hyresgästerna hade också börjat med att dra egna slutsatser om vindslägenheten och den nye. Kvinnorna enades om att det säkerligen var någon knarkhandlare. De många och säkert dyra möblerna talade för det. Nu skulle det säkert bli en väldig trafik på kvällar och nätter.

För var dag som gick mobiliserade de allt mer avoghet mot den nye hyresgästen. Trodde han att det bara var att flytta hit till deras gård och dra med sig en massa kriminalitet. Vid något tillfälle var det till och med uppe att man skulle skriva en insändare till Göteborgs Posten och tala om vad som egentligen försiggick. Indignationen övergick tidvis till hat och nya spekulationer lades med förstärkning till de första. Hyresgästföreningen skulle faktiskt ha skyldighet att ta sig an sådana här historier.

Karlarna trodde sig förstå att det antagligen var någon ljusskygg bordellverksamhet, som skulle etablera sig där uppe. Vem fan ville annars bo på en vind med en sådan historia? Verksamheten skulle väl bara hålla några veckor innan polisen kom och sedan skulle allt vara som vanligt igen. Lotten Molin uttryckte visserligen en önskan om grannrabatt, för den misstänkta aktiviteten, vilket fick de andra att skratta rått. En dag så kom det en televerkare, som med nyckel gick in i vindslägenheten. De observanta Systrarna noterade detta och att han hade varit där inne i över en timma. Han hade också varit nere en gång och hämtat en kartong i bilen. Kunde det vara någon hemlig spionutrustning som den nye skulle ha installerat. Diskussionerna tog ny fart och nyfikenheten blev nästan olidlig.

Sent en kväll kom så en mindre paketbil och ett par bar upp kassar och påsar. Händelsen hade nästan undgått alla de nyfikna om inte Nils Hammar kommit hem lagom rund under fötterna och mött de nya. Han hade hälsat ljudligt och frågat en del. Jodå det var det nya hyresgästerna. Ja, de hade hört talas om att det skett ett oerhört brott tidigare i lägenheten. Hammars stämman hördes i hela svalen och den nye svarade vänligt. Brottet hade bestått i att han som bott där hade knivmördat hela sin familj. Det hade skett till årsskiftet för två år sedan och kropparna hade blivit liggande i tre veckor innan det börjat lukta. Svallaget hade trott att familjen hade åkt bort och ingen hade anat något. Hammar spädde på och bakom lägenhetsdörrarna så nickades och viskades det. Mannen sade att han hört om historien och att han tyckte att det var väldigt tragiskt, men det var ju historia nu och lägenheten var ju grundligt reparerad. Så föreslog frun att de, eftersom det nu var sent på kvällen, påföljande dag skulle få bjuda på kaffe och presentera sig.

Hammar sade att han säkert trodde att de andra i svalen också gärna skulle vilja vara med. Och så bestämdes det att hela svalen skulle komma upp följande dag så att man fick presentera sig.

Klockan tolv prick ringde det på dörren med A Sharif på namnskylden. Först i raden var Systrarna och sedan följde de övriga tätt. Inkomna i lägenheten blev de stående

liksom förstummade. Det var varken en bordell eller spioncentral, bara en snyggt möblerad lägenhet, med både stil och elegans.

Alf och Kerstin Sharif bjöd på kaffe med dopp och stillade vänligt sina grannars nyfikenhet. Alf var Pastor och hade nyligen fått tjänst i här i Masthuggskyrkan. Kerstin var Lektor på Universitetet och hade jobbat där i några månader redan. De kom närmast från Ulricehamn, men båda var barnfödda här i Göteborg. Efternamnet hade släkten haft i många generationer och Alf visste inte varifrån det kom. Han hade aldrig brytt sig om att forska i det och sade att han tyckte nuet var viktigare.

Frågorna haglade och paret berättade vänligt att de hade två barn som veckan ut gick kvar i skolan uppe i Ulricehamn, men skulle sedan börja här i stan. Pojken som hette Rune läste på Tekniskt gymnasium och flickan som hette Harriet gick i sexan.

När Anderberg och Nilsson kom hem från förmiddagsskiftet sprang den ena systemen ned och hämtade dem. Alf och Kerstin log över grannarnas nyfikenhet och tolkade det som om att de enbart var vänliga. Och egentligen fanns det inget ont i dem.

När kaffekalaset så småningom ebbade ut tackade Pastorn med att önska att alla skulle träffas igen på högmässan kommande söndag. När nu alla spekulationer kommit på skam, kunde ingen få sig till att säga nej, och det var en något snopen tropp av grannar i samma svallag som gick var och en in till sig.